

R. Maister:

Snubači.

Hej, oblaki, bratci večni,
kam tak burno se drvite
črez poljane solnca lačne,
črez gorice zime site?

In bahato, kakor v praznik,
bele halje ste odeli
in peresa petelinja
za klobuke si pripeli.

In še dolge sive brade
z vetrom ste si počesali,
da bi, gizdalini, danes
mlajši bili, bili zali.

In za vami še en bratec
zasopihan težko hrka
in harmonika brenčeča
trdo mu po hrbtu trka.

Vi, oblaki, ste snubači!
O, jaz vem, kam se drvite:
po nevesto lepo, mlado
na jadranski jug hitite.

Hitro nam jo pripeljite!
Komaj čaka že zemljica,
da Pomlad — nevesta gorka
mrzla ji poljubi lica.

Hitro nam jo pripeljite!
Pisano ji damo balo,
bala bo iz samih cvetov,
solnce bo na njih sanjalo.

Pisano ji damo balo,
solnce bo na nji sanjalo,
solnce bo na nas sijalo
in z nevesto se igralo.

Ivan Albreht:

Prva postaja.

„Ne moči mi s solzami nog,
ne briši jih z lasmi,
saj kdor živi, ta ni ubog —
ne boj se Magdalena!“ —

„Ah, Rabi, ti
moj večni, ti moj Bog . . .“

In kakor v snu o mladih dneh
ji pal je z lic, iz duše greh . . .
In dvignila se je do njega,
do čela in do ust. —

Tedaj so vstali farizeji
in z divjo jezo so zbežali.
In Izrael ju je proklel,

J. R. Glaser:

Večer v planini.

Že je med veje
mrak zašel,
več izplesti se ne more;
glasno, glasneje
zvon zapel
je iz doline k nama v gore . . .

Zadnji zvok iztrepeta,
vse v tišini eni sami;
tiha ti ob moji rami,
kakor da več nisva dva . . .